

орган виконавчої влади, так і на Національну гвардію.

1. Конституція України [Текст] : [прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. із змінами : станом на 30.09.2016 р.] // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Загальна декларація прав людини [Текст] // Офіційний вісник України (від 15.12.2008). 2008. № 93. С. 89. Ст. 3103.

3. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права. URL : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_043 (дата звернення: 26.05.2021).

4. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [Текст] : ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.1997 р. // Офіційний вісник України (від 16.04.1998 р.). 1998. № 13 (№ 32 від 23.08.2006 р.). С. 270.

7. Про Національну поліцію [Текст] : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII // Голос України. 2015. 6 листопада.

Опацький Роман Миколайович,
доцент кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

Ігнатов Сергій Олександрович,
викладач кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЮВЕНАЛЬНА ПОЛІТИКА ЯК СКЛАДОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Створити і реалізувати в сучасних умовах ефективну стратегію безпеки, що забезпечує захист суспільства від різноманітних загроз, без глибокої наукової розробки фундаментальних проблем організації розвитку людського суспільства, вивчення природи його інтересів і суперечностей, механізмів їх вирішення, раціонального комплексного використання ресурсів практично неможливо. Спроби емпіричного вирішення сучасних проблем, багато з яких за змістом і масштабом не мають аналогів в історії, не дають бажаних результатів, а інколи навіть посилюють негативні наслідки.

Незважаючи на широкий діапазон наукових дебатів, за всіма названими критеріями ювенальна політика, а в її складі – і захист та виховання дітей (підростаючого покоління), є цілком самостійними, функціонально відособленими елементами національної безпеки. Причому елементами вищого порядку, які слід виділяти поряд із воєнною, інформаційною, культурною, соціальною, науково-технічною, продовольчою безпекою та ін.

Даний висновок ґрунтується на тому, що:

по-перше, загрози у сфері захисту прав дітей носять абсолютно реальний, «опредметнений» характер. Щодня в державі гинуть і одержують травми, стають жертвами злочинів та правопорушень десятки наших маленьких співгромадян, з яких 85% – представники середньої вікової категорії, 3,5% – неповнолітні. Ступінь кореспондуючих загроз теж неможливо перебільшити. За понад двадцять років незалежності кількість населення України зменшилося більше ніж на 6 мільйонів осіб;

по-друге, *підростаюче покоління будучи* основним джерелом поповнення генофонду країни виступає запорукою соціально-економічного прогресу. Підвищення захисту прав дітей мобілізує духовний і фізичний потенціал населення, концентрує суспільно корисну енергію, збільшує просторову й професійну мобільність, стимулює політичну та економічну активність соціуму, сприяє інноваційним процесам. Безпека дітей – об'єктивний показник рівня державного розвитку, якості життя громадян, а також одна з передумов інтенсифікації виробництва, зростання національного добробуту, поліпшення демографічної ситуації [2, с. 25];

по-третьє (і це прямо впливає зі сказаного), сфера захисту прав дітей є осередком пріоритетних національних інтересів. Значною мірою саме від стану та безпечних умов розвитку дитини як індивіда залежать: ефективність реалізації конституційних прав і свобод; розвиток громадянського суспільства; захист державних кордонів, соціально-політична стабільність; конкурентоспроможність економіки; наявність екологічно й техногенно безпечних умов життєдіяльності, збереження природного середовища; раціональне використання природних ресурсів; інтеграція України в світовий цивілізаційний простір;

по-четверте, ювенальна політика - це специфічна площина людської діяльності, чітко окреслена в своїх соціальних, технологічних і функціональних межах. І хоча вітчизняне законодавство не містить відповідної дефініції, суть даного явища зрозуміла кожному;

по-п'яте, характерні для сфери захисту прав дітей чинники небезпеки загрожують практично всім групам (рівням) національних інтересів. Їхній вплив прослідковується на індивідуальному, мікросоціальному, загальносуспільному та державному рівнях. Вони перешкоджають реалізації основних конституційних прав людини (на життя, на свободу пересування, на безпечні умови праці, на безпечне довкілля etc.), завдають відчутної шкоди суспільству (починаючи з його первинної ланки – сім'ї, та закінчуючи масштабними економічними інститутами), стають на заваді євроінтеграційним устремлінням держави; створюють загрозу як для зовнішньої безпеки держави (особи, що в неповнолітньому віці притягувалися до кримінальної відповідальності не можуть служити в збройних силах України, а відповідно – держава втрачає захисників цілісності державного кордону, та внутрішньому – судимі особи, а також

діти, що стали жертвою злочинів майже завжди не здатні проходити службу в правоохоронних органах) [3, с. 40].

Таким чином, доцільність розгляду ювенальної політики крізь призму захисту національних інтересів, продиктована актуальними потребами практики та органічно «вписується» в канву галузевої теорії. Цілком очевидно, що без визнання ювенальної політики інтегральною складовою нацбезпеки, уявлення про останню буде усіченим і неповним, а кореспондуючий напрям державної політики – недостатньо розробленим та ефективним. З іншого боку, проблему захисту прав дітей не вирішити на рівні окремих підсистем національної безпеки. Зазвичай намагання розв'язати цю задачу в якійсь одній площині (політичній, нормативно-правовій, економічній абощо) не приносять тривалого позитивного результату. У даному контексті має рацію російський економіст О.О. Квасов, який пише: «... процес структуризації поняття «національна безпека» не можна вважати закінченим доти, доки в ньому відсутня така важлива складова, як захист прав дітей, бо ж вона зачіпає інтереси окремих громадян, груп населення й усього суспільства загалом. Натомість, розподіл поняття «ювенальна політика» по різних аспектах – соціальному, екологічному, інформаційному і т.д. – видається неконструктивним, оскільки це порушує цілісність відповідної проблематики, ускладнює застосування щодо неї системного підходу [4, с. 10, 11]».

1. «Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики». Вибрані наукові праці / Національний інститут стратегічних досліджень <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/775/105/>

2 Донченко В.В. К вопросу о разработке и реализации единой государственной политики в области организации дорожного движения / Донченко В.В., Кунин Ю.И., Казьмин Д.М. // Транспортная безопасность и технологии. – 2007. – № 3. – С. 25-37.

3 Гринберг П. А. Транспортное право : [научное пособие] / П. А. Гринберг. – М. : Изд-во «Р.А.С.», 2003. – 415 с.

4 Квасов А. А.. Влияние современных СМИ на процесс социокультурной динамики : дис. ... канд. экон. наук : 08.00.10 / Квасов Александр Александрович. – М., 2007. – 155 с.

Тимофєєв Володимир Павлович,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СУЧАСНІ СПОСОБИ ПЕРЕРОБКИ ПРЕДМЕТІВ В ВОГНЕПАЛЬНУ ЗБРОЮ (НА ПРИКЛАДАХ З СУДОВО-ЕКСПЕРТНОЇ ПРАКТИКИ)

У сучасному суспільстві питання самозахисту стоять дуже гостро, що зумовлює появу нових і розвиток наявних засобів самооборони. У нашій країні під предметами самооборони, в першу чергу, маємо на увазі предмети самооборони які включають в себе: вогнепальну гладкоствольну довгоствольну зброю, травматичну зброю, газову зброю, патрони до них, а